

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U SPLITU
Gundulićeva 27, Split

Pn 382/20-50

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

I

RJEŠENJE

Općinski sud u Splitu po sucu ovog suda Sandi Petričić, u pravnoj stvari tužitelja **TONIJA RUŠČIĆA**, OIB: 77988045209, iz Podstrane-Grljevac, Banica 22, zastupanog po pun. Viktoru Barbiru, odv. u Splitu protiv tuženika **CROATIA OSIGURANJA d.d. ZAGREB**, OIB: 26187994862, Filijala Split, Trg Hrvatske bratske zajednice 8, zastupanog po pun. Renati Grabovac, dipl. pravnici kod tuženika, **radi naknade štete**, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene dana 5. svibnja 2026. g. u prisutnosti pun. tužitelja i pun. tuženika, dana 15. listopada 2026. g.,

presudio je

Dužan je tuženik u roku od 15 dana isplatiti tužitelju na ime neimovinske štete zbog povrede prava osobnosti na tjelesno i duševno zdravlje daljnji iznos od 38.800,98 EUR sa zateznom kamatom propisanom zakonom koja teče od 26. lipnja 2014. g. do isplate po stopi koja se do 31. prosinca 2022. g. određuje prema prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekucem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2023. g. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekucem polugodišta za tri postotna poena,

dok se u preostalom dijelu, za isplatu zatezne kamate koja na dosuđeni iznos glavnice teče od 21. ožujka 2013. g. do 26. lipnja 2014. g. te za isplatu iznosa od 81.199,02 EUR s pripadajućim kamatama, tužbeni zahtjev odbija kao neosnovan.

r i j e š i o j e :

I.Odbacuje se tužba u dijelu kojim je zatražena isplata iznosa od 45,46 EUR s pripadajućim kamatama kao nedopuštena.

II.Dužan je tuženik u roku od 15 dana isplatiti tužitelju na ime troškova postupka iznos od 26.669,26 EUR sa zateznom kamatom propisanom zakonom koja teče od 15. listopada 2026. g. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena.

Obrazloženje

Tužitelj je kao maloljetna osoba ustao tužbom pred ovim sudom dana 21. ožujka 2013. g., koja je evidentirana pod brojem Pnš 136/13, u kojoj je naveo da je teško povrijeđen u prometnoj nezgodi koja se dogodila dana 13. listopada 2012. g. u Podstrani. Tužitelj da se pravilno kretao svojom desnom stranom kolnika državne ceste broj 8 na motociklu marke Aprilia registarske oznake ST 253 UR, kad je iz suprotnog pravca naglo ispred njega ulijevo u Ulicu poljičkih knezova skrenulo vozilo Audi A4 registarske oznake ST 523 VB, kojim je upravljao Branimir Tomaš i oduzelo mu pravac kretanja. Vozilo kojim je upravljao vozač Tomaš da je u vrijeme nezgode bilo osigurano kod tuženika policom obveznog osiguranja od autoodgovornosti. Tužitelj da je u nezgodi zadobio teške i po život opasne ozljede: nagnječenje mozga i fokalne ozljede mozga te su kod njega odmah uočene promjene iz kruga psihoorganskog sindroma. Osim ovih povreda tužitelj da je zadobio i frakture poblje opisane u narativnom dijelu tužbe. Od zadobivenih povreda nakon pretrpljene politraume da je tužiteljevo duševno i tjelesno zdravlje trajno i teško poremećeno zbog čega trpi neimovinsku štetu zbog povrede prava osobnosti na tjelesno i duševno zdravlje te je na ime pravične novčane naknade zatražio isplatu iznosa od 700.000,00 kn. Osim ove štete tužitelj da trpi i imovinsku štetu radi potrebe za tuđom pomoći i njegom u visini od 5.000,00 kn te je bio izložen i imovinskoj šteti jer mu je u nezgodi uništena odjeća i obuća u visini od 3.000,00 kn. Stoga je predloženo donošenje presude kojom će se tuženik obvezati na isplatu iznosa od 700.000,00 kn s pripadajućim kamatama na ime pretrpljene neimovinske štete i iznosa od 8.000,00 kn na ime pretrpljene imovinske štete s pripadajućim kamatama.

U odgovoru na tužbu tuženik je naveo da nije sporna pasivna legitimacija budući da je vozilo iz čije se odgovornosti šteta potražuje u vrijeme štetnog događaja bilo osigurano kod tuženika. Osnov odgovornosti da je sporan jer da postoji doprinos tužitelja nastanku štete jer je mogao izbjeći nastanak štetnog događaja te posredno pretrpljenu štetu da je kritične zgode vozio dozvoljenom brzinom te pravovremeno reagirao na uočeno vozilo u skretanju, pa da se radi o suodgovornosti tužitelja od minimalno 30%. Nadalje, maloljetni tužitelj da nije bio osposobljen za upravljanje motociklom kojeg je vozio te uopće nije smio biti u prometu. Osporena je u cijelosti visina zatražene štete i tijek zateznih kamata.

Na ročištu od 13. svibnja 2013. g. pun. tuženika navela je da je tužitelju isplaćen nesporni iznos štete u ukupnom iznosu od 85.000,00 kn, te je u podnesku od 29. svibnja 2013. g. specificirano po kojim je kvalifikatornim okolnostima odmjeren visina naknade imovinske i neimovinske štete. Uvažavajući uplatu nespornog iznosa neimovinske štete u visini od 80.500,00 kn, tužitelj je u podnesku od 30. studenog 2016. g. na ime naknade neimovinske štete zatražio isplatu iznosa od 759.500,00 kn s pripadajućim kamatama, uvažavajući isplatu nespornog dijela imovinske štete radi potrebe tuđe njege i pomoći od 3.500,00 kn, tužitelj je u istom podnesku zatražio isplatu naknade imovinske štete radi tuđe njege i pomoći u visini od 1.890,00 kn s pripadajućim kamatama, a uvažavajući isplatu nespornog dijela imovinske štete radi troškova liječenja u iznosu od 500,00 kn, tužitelj je u istom podnesku zatražio isplatu daljnjeg iznosa od 350,00 kn s pripadajućim kamatama. Što se tiče naknade imovinske štete radi uništene odjeće i obuće u ovom je podnesku tužitelj izjavio kako "odustaje" od zatraženog iznosa od 3.000,00 kn.

Tužbeni zahtjev konačno je uređen u podnesku od 14. svibnja 2018. g. U ovom je podnesku tužitelj potvrdio da je, osim nespornog dijela naknade neimovinske štete od 80.500,00 kn, koji je tuženik platio 24. svibnja 2013. g., uslijedila još jedna isplata od 13. rujna 2017. g. i to u visini od 80.500,00 kn, bez da je na te iznose tužitelju plaćena zatezna kamata. U ovom je podnesku tužitelj potvrdio i da mu je isplaćen cjelokupno zatraženi iznos po osnovi tuđe njege i pomoći radi čega po tom osnovu da nema daljnjih potraživanja. Naveo je da mu nije isplaćena imovinska šteta radi troškova liječenja u iznosu od 350,00 kn pa je konačno zatražio isplatu iznosa od 679.000,00 kn s pripadajućim kamatama na ime pretrpljene neimovinske štete, isplatu zatezne kamate koja na plaćeni iznos glavnice od 80.500,00 kn teče od 21. ožujka do 24. svibnja 2013. g., isplatu zatezne kamate koja na plaćeni iznos glavnice od 80.500,00 kn teče od 21. ožujka 2013. g. do 31. srpnja 2015. g. te isplatu imovinske štete radi troškova kliničkog pregleda u visini od 350,00 kn s pripadajućim kamatama.

U postupku su izvedeni dokazi pregledom cjelokupne medicinske dokumentacije za tužitelja i njegovog zdravstvenog kartona, zapisnika o očevidu od 2. studenog 2012. g., službene bilješke o saslušanju Banimira Tomaša od 13. listopada 2012. g., Odluke o određivanju cijena za pojedine vrste usluga, pomoći i njege u kući Ministarstva zdravstva i socijalne skrbi od 6. veljače 2009. g., podataka o prometnoj nezgodi od 13. listopada 2012. g. i od 12. rujna 2013. g., tužbe tužitelja Tonija Ruščića protiv Velebit osiguranja d.d. Zagreb od 9. prosinca 2014. g., Izvješća t.d. Euro contego d.o.o. Split od 21. ožujka 2017. g., dopisa tuženika PU SD Odjelu upravnih poslova od 18. travnja 2018. g. i odgovora Sektora upravnih i inspeksijskih poslova, Službe za upravne poslove od 23. travnja 2018. g. Sud je u dokazne svrhe saslušao svjedoke Banimira Tomaša, Kristijana Šnajdera i tužitelja u svojstvu parnične stranke. Proveden je dokaz vještačenjem po vještaku prometno-tehničke struke Nevenu Kralju koji je izradio pisani nalaz i mišljenje od 22. rujna 2014. g., vještačenjem po vještacima dr. Danči Tripalo, ortopedu koja je izradila i dopunu nalaza i mišljenja na ročištu od 6. studenog 2016. g., dr. Petru Reiću neurologu i psihijatru koji je izradio dvije dopune nalaza i mišljenja: na ročištima od 6. studenog 2016. g. i 12. travnja 2017. g., dr. Slaveni Lupi Ferandinu, maksilofacijalnom kirurgu koji je izradio pisani nalaz i mišljenje od 5. siječnja 2016. g. i usmenu dopunu na ročištu od 6. rujna 2016. g. Na ročištu od 7. ožujka 2017. g. sudski vještaci dr. Petar Reić, dr. Danči Tripalo i dr. Slaven Lupi Ferandin usuglasili

su svoje nalaze i mišljenja u dijelovima koji se odnose na procjenu umanjena životne aktivnosti tužitelja. Izveden je i dokaz vještačenjem po vještaku neuropsihijatru dr. Ivanu Urliću koji je izradio pisani nalaz i mišljenje od 20. prosinca 2017. g. i usmenu dopunu na ročištu od 9. svibnja 2018. g.

Nakon ovako provedenog postupka sud je donio presudu pod poslovnim brojem Pnš 136/13 od 9. srpnja 2018. g. kojom je djelomično prihvaćen tužbeni zahtjev. Odlučujući o žalbama stranaka drugostupanjski sud je presudom i rješenjem broj GŽ-1281/18 od 15. srpnja 2020. g. potvrdio prvostupanjsku presudu u dijelu pod t. I. kojim je tuženiku naloženo isplatiti tužitelju na ime neimovinske štete iznos od 139.000,00 kn sa zateznim kamatama propisanim zakonom koje teku od 9. svibnja 2018. g. do isplate te ukinuo u dijelu pod t. I. u pogledu zahtjeva za naknadu neimovinske štete u iznosu od 540.000,00 kn s pripadajućim kamatama te u cijelosti u pogledu zahtjeva za isplatu zateznih kamata na iznos od 679.000,00 kn za razdoblje od 21. ožujka 2013. g. do 8. svibnja 2018. g., na iznos od 80.500,00 kn od 21. ožujka do 24. svibnja 2013. g. i na iznos od 80.500,00 kn od 21. ožujka 2013. g. do 31. srpnja 2015. g. te u dijelu pod t. III. odnosno u odluci o troškovima postupka te je u tom dijelu predmet vraćen ovom sudu na ponovno suđenje. Predmet je dobio novi poslovni broj Pn 382/20.

U nastavku postupka sud je iznova izveo dokaze provedene u dotadašnjem postupku te je proveden dokaz vještačenjem po vještaku sudske medicine Kristijanu Bečiću koji je izradio pisani nalaz i mišljenje od 21. prosinca 2022. g. i pisanu dopunu od 8. kolovoza 2024. g. i po vještakinji za sudsku medicinu Mariji Definis koja je izradila pisani nalaz i mišljenje od 7. studenog 2025. g.

Tužbeni zahtjev konačno je uređen u podnesku od 4. svibnja 2026. g. te je tužitelj zatražio isplatu iznosa od 120.000,00 EUR na ime pretrpjele neimovinske štete s pripadajućim kamatama i iznosa od 46,45 EUR na ime troškova kliničkog pregleda s pripadajućim kamatama.

Stranke su popisale parnični trošak.

Tužbeni zahtjev je djelomično osnovan.

Tužba je u dijelu kojim je zatražena isplata iznosa od 45,46 EUR s pripadajućim kamatama nedopuštena.

U ovom postupku tužitelj je ustao tužbom od 21. ožujka 2013. g. radi naknade neimovinske štete zbog povrede prava osobnosti na tjelesno i duševno zdravlje te radi naknade imovinske štete koju je tužitelj trpio radi toga što je bio izložen troškovima liječenja. Radilo se o posljedicama prometne nezgode koju je tužitelj doživio u dobi od šesnaest (16) godina, a u kojoj je stradao kao vozač motocikla Aprilia registrarske oznake ST 253-UR i za koju je prometnu nezgodu, prema mišljenju tužitelja, u cijelosti odgovoran vozač osobnog automobila Audi A4 registrarske oznake ST 523-VB, u vrijeme nezgode osiguranog kod tuženika policom osiguranja od autoodgovornosti.

U drugostupanjskom ukidnom rješenju i presudi broj GŽ-1281/18 od 15. srpnja 2020. g. navedeno je da je u postupku još uvijek jedino sporno jesu li sve povrede i

poteškoće koje tužitelj trpi posljedica prometne nezgode od 13. listopada 2012. g. koju je skrivio osiguranik tuženika, a s obzirom na to da je tužitelj imao prometnu nezgodu i u rujnu 2013. g., kada je također pao s motocikla, pa je protiv odgovornih osoba pokrenuo parnicu za naknadu štete iz tog štetnog događaja (P 500/14) i je li mu životna aktivnost smanjena u tako velikom postotku kako su to naveli vještaci a ovaj sud prihvatio (82%) s obzirom na to da je 2018. g. tužitelj pristupio polaganju i položio vozački ispit za B kategoriju pa potom i upravljao osobnim automobilom, a prethodno i motociklom s kojim je u rujnu 2013. g. doživio drugu prometnu nezgodu. Sporno da je i kada je liječenja završeno.

Ujedno, prvostupanjska presude potvrđena je u dosuđujućem dijelu kojim je tuženik obavezan isplatiti iznos glavnice od 139.000,00 kn sa zateznim kamatama propisanim zakonom koje teku od 9. svibnja 2018. g. do isplate, a ukinuta u dijelu kojim je tužitelj zatražio isplatu iznosa glavnice od 540.000,00 kn, u dijelu kojim je na iznos glavnice od 679.000,00 kn zatražena isplata zatezne kamate u periodu od 21. ožujka 2013. g. do 8. svibnja 2018. g., na iznos od 80.500,00 kn u periodu od 21. ožujka do 24. svibnja 2013. g. i na iznos od 80.500,00 kn u periodu od 21. ožujka 2013. g. do 31. srpnja 2015. g.

Drugostupanjski je sud, naime, smatrao utvrđenim da je smanjenje od 50% posljedica ozljeda koje je tužitelj zadobio u prometnoj nezgodi od 13. listopada 2012. g., te da se to odnosi i na sve druge kvalifikatorne okolnosti (fizičke bolove, strah i naruženost). Uzimajući u obzir jačinu i trajanje fizičkih bolova (jedan dan jaki, deset dana srednje jaki i četrdesetdva dana slabi) uz neugodnosti tijekom liječenja (boravak u bolnici, nošenje imobilizacije, hodanje sa štakama te odlasci na terapije i kontrolne preglede) i straha (sekundarnog jedan dan jaki, četiri tjedna srednje jaki i osam tjedana slabi) te naruženosti na granici blagog i srednjeg stupnja i 50%-tno smanjenje životne aktivnosti, sve u smislu odredbe čl. 1100. st. 1. i 2. Zakona o obveznim odnosima, drugostupanjski sud ocijenio je da tužitelju pripada pravična novčana naknada u ukupnom iznosu od 300.000,00 kn od čega na smanjenje životne aktivnosti kao kvalifikatornu okolnost da otpada iznos od 220.000,00 kn. Uzimajući pak u obzir da je tuženik tužitelju već isplatio iznos od 161.000,00 kn tužbeni zahtjev prihvaćen je, za sada, u iznosu od 139.000,00 kn pa je u tom dijelu, uključujući i pripadajuće zatezne kamate, potvrđena prvostupanjska presuda.

U preostalom je dijelu prvostupanjska presuda je ukinuta, radi utvrđenja da li je tužiteljeva životna aktivnost smanjena za više od 50% i je li, i u kojem dijelu, to posljedica ozljeda iz prometne nezgode od 13. listopada 2012. g. te kada je liječenje tužitelja u odnosu na te povrede završeno.

Odmah treba navesti da predmet postupka više nije zahtjev tužitelja za isplatu zatezne kamate na podmirene iznose glavnice (dva puta po 80.500,00 kn) jer tužitelj u konačno uređenom zahtjevu iz podneska od 4. svibnja 2026. g. to više nije tražio.

U ovoj fazi postupka sporno je da li su sve povrede i poteškoće koje tužitelj trpi posljedica prometne nezgode od 13. listopada 2012. g. koju je skrivio osiguranik tuženika, što u ovoj fazi postupka više nije bilo sporno, a s obzirom na to da je tužitelj imao prometnu nezgodu i u rujnu 2013. g. kad je također pao s motocikla pa je radi tog događaja pokrenuo parnicu za naknadu štete pred ovim sudom (P 500/14) i je li mu životna aktivnost smanjena u tako velikom postotku kako su to

naveli vještaci, a ovaj sud prihvatio (82%) s obzirom na to da je 2018. g. tužitelj pristupio polaganju i položio vozački ispit za B kategoriju pa potom i upravljao osobnim automobilom, a prethodno i motociklom s kojim je u rujnu 2013. g. doživio drugu prometnu nezgodu.

Drugostupanjski sud ukazao je da je tuženik radi navedenog predlagao vještačenje po ustanovi odnosno medicinskom fakultetu ili, podredno, po drugom psihijatru neurologu i vještačenje po specijalistu sudske medicine, te da je u tome ustrajao jer je smatrao da dijagnoza psihoorganskog sindroma i PTSP odnosno smanjenje životne aktivnosti od 82% nisu u skladu s činjenicom sposobnosti upuštanja u vožnju motocikla i uspješno položenog vozačkog ispita. Drugostupanjski sud izrazio je i mišljenje kako (za sada) nema elemenata za zaključak da je psihoorganski sindrom u cijelosti posljedica ozljede u prometnoj nezgodi od 13. listopada 2012. g. jer je u tužbi koju je tužitelj podnio radi naknade štete iz kasnije prometne nesreće od 12. rujna 2013. g. također naveden psihoorganski sindrom, a iz nalaza psihologa prof. Romilde Smoje od 27. kolovoza 2015. g. (list 108 spisa) i specijalističkog nalaza psihijatra dr. Katice Dotur od 11. rujna 2015. g. (list 110 spisa) proizlazi da je tužitelj prekinuo srednjoškolsko obrazovanje nakon druge prometne nesreće. Navedeno je da te okolnosti, kao i okolnost da je tužitelj 2018. g. položio vozački ispit za B kategoriju i da vozi osobni automobil dovode u sumnju nalaz vještaka neuropsihijatra u ovom predmetu da je smanjenje životne aktivnosti u vezi s psihoorganskim sindromom posljedica samo prve prometne nezgode kao i procijenjeni visoki stupanj smanjenja životne aktivnosti (82%) koji proizlazi iz nalaza vještaka.

Stoga je sud u nastavku postupka, iako se tome tužitelj protivio smatrajući provođenje daljnjih dokaza nepotrebnim (podnesak od 9. svibnja 2022. g.), postupajući po uputi drugostupanjskog suda odlučio provesti dokaz vještačenjem po vještaku sudske medicine. Naime, prema odredbi čl. 377. st. 2. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11-pročišćeni tekst, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 i 146/25, dalje ZPP) prvostupanjski sud dužan je izvesti sve parnične radnje i raspraviti sva sporna pitanja na koja je upozorio drugostupanjski sud u svom rješenju. Sud je određenom vještaku Bečiću izradio i detaljnu uputu (list 415 i 416 spisa).

Prije interpretacije nalaza i mišljenja sudskog vještaka Bečića treba ponoviti ukratko dio ranije presude koji se odnosio na osnovu odgovornosti, premda to više nije bilo među strankama sporno, a radi potpunosti i uvoda.

Prema odredbi čl. 1072. st. 1. i 2. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22 i 155/23, dalje ZOO), koji se u ovoj pravnoj stvari primjenjuje temeljem odredbe čl. 1163. st. 1. tog Zakona, kad je šteta prouzročena pogonom dvaju ili više vozila, svu štetu snosi vlasnik vozila koji je isključivo kriv za štetni događaj, a ako postoji obostrana krivnja, svaki vlasnik odgovara drugomu za njegovu štetu razmjerno stupnju svoje krivnje.

Prema nalazu i mišljenju sudskog vještaka prometno-tehničke struke Nevenu Kralju do ove prometne nezgode došlo je na način da se motocikl Aprilia, kojim je upravljao tužitelj, gibao iz pravca istoka u pravcu zapada sjevernom prometnom

trakom državne ceste D8 brzinom od oko 48,4 km/h zadržavajući pravac kretanja te je neposredno prije sraza vozilo Audi A4 obavljalo radnju skretanja iz južne prometne trake kolnika državne ceste D8 u pravcu sjevera u ulicu Poljičkih knezova te je u samom naletu imao brzinu od 13,2 km/h. Vještak je procijenio da je, s obzirom na mogućnost međusobnog uočavanja te dobru osvijetljenost kolnika, vozač osobnog vozila Audi jasno mogao uočiti nailazak motocikla i prekinuti skretanje te da bi na taj način sraz bio izbjegnut.

Prema ocjeni ovog suda iz ranije presude prigovor tuženika iz odgovora na tužbu da je tužitelj radi neprilagođene brzine doprinio nastanku nezgode nije osnovan jer je tužitelj vozio u okvirima dozvoljene brzine koja je na dionici ceste gdje se dogodila nezgoda, a prema utvrđenjima vještaka iz točke 1.2 nalaza i mišljenja, ograničena na 50 km/h te se kretao svojom stranom kolnika državne ceste koja je prometnim znakom označena kao prometna cesta s prednošću prolaza. Stoga je zaključeno da brzina kretanja motocikla nije u uzročno-posljedičnoj vezi s nastankom nezgode jer je za nezgodu isključivo odgovoran vozač vozila osiguranog kod tuženika koji je presjekao smjer kretanja tužitelja naglim skretanjem u lijevo.

Što se tiče prigovora tuženika da je tužitelj upravljao motociklom bez odgovarajuće vozačke dozvole i to kao maloljetnik navedeno je da činjenica da tužitelj u vrijeme nezgode nije imao vozačku dozvolu za upravljanjem motociklom nije bila od utjecaja na nastanak prometne nezgode, već je uzrok nezgode krajnje nepažljivo, neodgovorno i bezobzirno ponašanje osiguranika tuženika u prometu.

Vještak sudske medicine Kristijan Bečić je u pisanom nalazu i mišljenju od 21. prosinca 2022. g. na prvih devetnaest strana interpretirao sve medicinske nalaze tužitelja iz spisa kao i sve nalaze i mišljenja sudskih vještaka koji su izrađeni do tada te se nalaze u spisu. Nadalje je na slijedećoj stranici nabrojio sve ozljede tužitelja zadobivene u prometnoj nezgodi od 13. listopada 2012. g. te ocijenio da sve nabrojane ozljede odgovaraju u svojoj ukupnosti osobito teškoj tjelesnoj ozljedi te je nabrojio što su sve te ozljede imale za posljedicu kod tužitelja: psihoorganski sindrom, PTSP, oštećenje n. infraorbitalis, parezu n. peroneus, oštećenje brahijalnog pleksusa i kontrakturu desnog koljena i skočnog zgloba. Za zadobiveni epi napad naveo je da nema pouzdanog dokaza da se radi o posljedici ozljeda zadobivenih u navedenoj nezgodi. Nadalje, vještak je nabrojio i sve ozljede koje je tužitelj zadobio u prometnoj nezgodi od 13. rujna 2013. g.: razderotinu desne strane lica, prijelom trupa donje čeljusti s poremećajem zagriža, potres mozga, oguljotine desne strane trbuha i prsnog koša, prijelom daljeg dijela lijeve palčane kosti bez pomaka, prijelom baze bližeg i trupa srednjeg članka II. prsta desne šake te prijelom trupa bližeg i baze srednjeg članka III. prsta desne šake, prijelome baze daljeg članka I. prsta desnog stopala bez pomaka, 4. kosti donožja, bližeg i srednjeg članka IV. prsta desnog stopala te napuknuće glavice V. kosti donožja kosti desnog stopala. Procijenio je da postoji umanjeno životnih aktivnosti tužitelja kao posljedica prometne nezgode od 13. listopada 2012. g. u ukupnom iznosu od 65,63%. Ozljeda potresa mozga koju je tužitelj pretrpio u drugoj prometnoj nezgodi da je mogla pridonijeti pogoršanju od strane psihijatra utvrđenog psihoorganskog sindroma kao i pogoršanju od strane psihijatra utvrđenog PTSP-a, ali ih nije prouzročila radi čega da je izvršio srazmjerno umanjeno ukupnog postotka. Ostale ozljede da nisu ni prouzročile ni pridonijele posljedicama utvrđenim nakon prve prometne nezgode. Liječenje tužitelja nakon prve prometne nezgode da se može smatrati završenim 26.

lipnja 2014. g., kada je izrađen specijalistički nalaz neurokirurga KBC Split u kojem se navodi da je stanje definitivno.

Tužitelj je u podnesku od 28. kolovoza 2023. g. u cijelosti osporio nalaz i mišljenje vještaka Bečića navodeći da vještak nije postupio prema uputi suca već je, suprotno nalogu suda, umjesto da izvrši objedinjavanje postotka umanjenja životnih aktivnosti tužitelja iz štetnog događaja odnosno prometne nezgode od 13. listopada 2012. g., izvršio novo vještačenje u kojem je odredio novi postotak umanjenja životnih aktivnosti kod tužitelja i time, kao spec. patolog, ispravljao nalaze i mišljenja vještaka ortopeda, neurologa i neuropsihijatra, specijaliste maksilofacijalne kirurgije i neuropsihijatra koji su vještačili ozljede tužitelja u okvirima svojih specijalnosti. Pored toga, vještak Bečić da je utvrdio da kod tužitelja nije nastupila epilepsija kao posljedica prometne nezgode iz 2012. g. iako on nije specijalist neurolog niti psihijatar. Predloženo je dopunski saslušati vještaka Bečića uz uputu da je potrebno odrediti umanjenje životnih aktivnosti kod tužitelja u rasponu od 82-90%.

Takvu uputu sud nije dao vještaku niti to proizlazi iz drugostupanjskog rješenja.

Tuženik je, pak, u podnesku od 30. kolovoza 2023. g. naveo kako prihvaća način razgraničavanja posljedica dvije prometne nezgode od 13. listopada 2012. g. i od 13. rujna 2013. g. i na takav način procjenjivanje smanjenja životnih aktivnosti u odnosu na prvu prometnu nezgodu, ali da, i unatoč tome, još uvijek postoji sumnja u procijenjeni postotak (od 65,63%), a s obzirom na činjenicu da je tužitelj 2018. g. pristupio polaganju vozačkog ispita te ispit s uspjehom položio što da bi ukazivalo na znatan oporavak od obje prometne nezgode te samim tim i previsoko procijenjen postotak trajnog smanjenja životnih aktivnosti, pa je predloženo da se vještak o tome očituje. Prihvaćen je i definirani datum ustaljenja zdravstvenog stanja tužitelja 26. lipnja 2014. g.

U odnosu na primjedbe stranaka na nalaz i mišljenje sudskog vještaka Bečića sud je na ročištu od 5. rujna 2023. g., uz primjenu odredbe čl. 261. st. 2. ZPP-a, smatrajući da je riječ nedostacima u nalazu i mišljenju na koja ukazuje jedna od stranaka u postupku koji se mogu otkloniti ponovnim saslušanjem vještaka, odlučio provesti dokaz obnovom vještačenja s istim vještakom.

U pisanoj dopuni od 8. kolovoza 2024. g. nalaza i mišljenja vještak Bečić polemizirao je s navodima pun. tužitelja da je vještak patolog koji "nikad nije vidio živog pacijenta", neke je dijelove podnesaka tužitelja smatrao uvredljivim te je u odnosu na činjenicu da je tužitelj 2018. g. položio vozački ispit B kategorije kazao da bi se na to mogao osvrnati samo spekulirajući o kvaliteti pregleda kandidata za vozače od strane specijalista medicine rada, adekvatnosti psihologijskog testiranja i o tome je li dostavljena/razmotrena sva medicinska dokumentacija, što da ne želi. U najkraćim crtama, nije odgovorio na traženje suda.

Tužitelj je u podnesku od 1. prosinca 2024. g. ponovio da je vještak Bečić proveo potpuno novo vještačenje čime da nije postupio prema uputi suda. Tuženik nije imao primjedbi na pisanu dopunu nalaza i mišljenja sudskog vještaka Bečića.

Na ročištu od 9. siječnja 2025. g. sud je odlučio prihvatiti prijedlog tužitelja i provesti dokaz vještačenjem po novoj vještakinji sudske medicine Mariji Definis,

temeljem odredbe čl. 261. st. 3. ZPP-a, nakon ocjene da se nedostaci u nalazu i mišljenju vještaka Bečića ne mogu otkloniti ponovnim saslušanjem tog vještaka.

Sud je i vještakinji Definis izradio opširnu i detaljnu uputu (list 499, 500 i 501 spisa).

U pisanom nalazu i mišljenju od 7. studenog 2025. g. i vještakinja Definis je u uvodnom dijelu na osam stranica navela sadržaj zadatka koji joj je povjerio sud, svu medicinsku dokumentaciju vezanu za dvije prometne nezgode koje je doživio tužitelj, sve nalaze i mišljenja provedena u postupku, uključujući i nalaz i mišljenje vještaka Bečića te je u mišljenju pobrojila ozljede koje je pretrpio tužitelj u prvoj i u drugoj nezgodi kao vozač motocikla. Radi potpunosti i po ocjeni ovog suda najtočnijeg ukupnog navođenja svih ozljeda koje je tužitelj pretrpio u prvoj, spornoj prometnoj nezgodi potrebno je navesti sve ozljede koje je vještakinja pobrojala: krvni podljev kože s oguljotinama kože oko desnog oka uz otok kapaka, krvarenje ispod spojnice oka s manjim spuštenim kapkom desnog oka, oguljotine kože desne strane lica, desnog ramena i podlaktice te desnog skočnog zgloba uz otok, nagnječenje mozga čeonu i tjemenno lijevo, krvarenje u desni zatiljni rog, izbočenje desne očne jabučice, prijelom postraničnih zidova desne očne duplje s manjim pomakom ulomaka te gornjeg i donjeg zida bez pomaka ulomaka, prijelom stražnjeg-vanjskog i unutaršnjeg zida desnog gornjočeljusnog sinusa uz krvarenje, prijelom vanjskog zida lijevog klinastog sinusa bez pomaka ulomaka uz krvarenje, prijelom vanjskog i unutaršnjeg koštanog izbočenja (maleol) desne potkoljenice i avulzijski prijelom donjeg dijela desne natkoljenične kosti i gornjeg dijela desne goljenične kosti.

Navela je da su posljedice koje su zaostale nakon prve prometne nezgode vještačili vještaci specijalisti ortopedije, neurologije-psihijatrije i maksilofacijalne kirurgije.

Objasnila je da se kod ocjene smanjenja životne aktivnosti procijenjeni postoci od strane liječnika različitih specijalnosti ne smiju zbrajati, a posebno ne u slučaju politrauma, jer tijelo ne funkcionira s izdvojenim organima ili organskim sustavima već kao organizam u cjelini pa da je prilikom izračuna ukupnog smanjenja životnih aktivnosti potrebno primijeniti odgovarajuća dogovorena načela. Primjenjujući pravilo odnosno formulu prihvaćenu u zemljama članicama u EU (Baltazarovo pravilo), ali uzimajući u obzir postotke smanjenja životne aktivnosti kako su to prethodno u postupku iznijeli vještaci specijalisti ortopedije, neurologije-psihijatrije i maksilofacijalne kirurgije da se dođe do ukupnog umanjenja životnih aktivnosti od 63,33 %. Vještakinja je uzela u obzir invaliditet procijenjen radi psihoorganskog sindroma, oštećenja brahijalnog pleksusa, pareze peronealnog živca, oštećenja infraorbitalnog živca, oštećenja desne noge i posttraumatske epilepsije.

Navela je da liječenje nakon prve prometne nezgode nije bilo završeno, a da je već uslijedila druga prometna nezgoda pa da se liječenje tužitelja nastavilo s osnova obje prometne nesreće. Stoga, da se može prihvatiti da je liječenje tužitelja radi ozljeda u prometnoj nezgodi od 13. listopada 2012. g. službeno završilo kad su specijalisti u svojim nalazima naveli da je stanje konačno, i to fizijatar u nalazu od 26. svibnja 2014. g., a kirurg i neurokirurg 26. lipnja 2014. g.

U odnosu na prigovor vezan za psihoorganski sindrom kao posljedicu ozljede u prometnoj nezgodi od 13. listopada 2012. g. decidirano se izjasnila da se psihoorganski sindrom razvio kao posljedica ozljeđivanja u prvoj prometnoj nezgodi iz slijedećih razloga:

-jer se ta dijagnoza po prvi put navodi u otpusnom pismu Odjela za neurokirurgiju KBC Split od 24. listopada 2012. g.,

-jer se spominje uz dijagnozu PTSP-a i u nalazu psihijatra od 22. prosinca 2012. g.,

-jer je tužitelj zbog psihičkih smetnji prouzročenih traumom bio i hospitaliziran na Klinici za psihijatriju KBC Split dana 10. srpnja 2013. g. uz dijagnoze kroničnog PTSP-a, psihoorganskog sindroma nakon traume i stanja nakon nagnječenja mozga te je napomenuto da su psihičke smetnje prognostički nepovoljne te znatno reduciraju psihičko funkcioniranje tužitelja i

-jer je prethodno napravljena psihologijska obrada (27. ožujka 2013. g.) potvrdila psihoorgansku deterioraciju kognitivnih funkcija posttraumatske etiologije u sklopu stanja nakon teške kraniocerebralne ozljede.

Po zaključku vještakinje smanjenje životnih aktivnosti s osnova psihoorganskog sindroma nesporno je nastupilo kao posljedica prve nezgode od 13. listopada 2012. g., a druga prometna nezgoda od 12. rujna 2013. g. samo je reaktivirala ranije traumatsko iskustvo pa su promjene na psihičkom planu postale izraženije.

U odnosu na pisani nalaz i mišljenje vještakinje Definis tuženik nije imao primjedbi.

Tužitelj je u podnesku od 4. svibnja 2026. g. osporio nalaz i mišljenje sudske vještakinje Definis u cijelosti navodeći da je samo trebalo izvršiti usklađenje postotka umanjenja životnih aktivnosti između 82% i 90%, jer je grupa vještaka u sastavu dr. Reić, dr. Tripalo i dr. Lupi Ferandin utvrdila da je kod tužitelja nastupilo umanjenje životnih aktivnosti od 82%, a vještak Urlić je procijenio da se radi o umanjenju životnih aktivnosti od 90%. Naveo je da je i ova vještakinja ponovno vještačila ozljede i posljedice kod tužitelja što nije bio njen zadatak.

Tužitelj je kritizirao postupak kojim su se poslužila oba vještaka sudske medicine za objedinjavanje ukupnog umanjenja životnih aktivnosti tužitelja te je zaključio da su njihovi nalazi i mišljenja potpuno neupotrebljivi i da je jedino cjelovito vještačenje vještaka specijalista dr. Reića, dr. Tripalo i dr. Lupi Ferandina koje da tužitelj prihvaća i koje iznosi 82% umanjenja životnih aktivnosti. Iznos naknade štete radi kvalifikatorne okolnosti umanjenja životnih aktivnosti da je potrebno korigirati i radi toga što je tužitelj stradao u dobi od šesnaest (16) godina. Ponovio je da se nalaze i mišljenja vještaka sudske medicine ne može koristiti jer su bazirani samo na matematičkom izračunavanju invaliditeta, a o zanimanju kojim bi se trebao baviti tužitelj, njegovoj dobi i spolu (hoće li se s takvim umanjenjem životnih aktivnosti uopće moći oženiti i formirati obitelj) u tim nalazima i mišljenjima da nema ni riječi. Tužitelj je naveo da mu, prema kriterijima sudske prakse za 82% umanjenja životnih aktivnosti, pripada pravična novčana naknada u visini od 123.000,00 EUR-a, što da

uvećano za 30% na ime dobi tužitelja daje ukupan iznos od 159.900,00 EUR-a. Budući da je tužitelj do sada na ime neimovinske štete isplatio ukupno 39.816,84 EUR da dužan platiti na ime neimovinske štete zbog povrede prava osobnosti na tjelesno i duševno zdravlje daljnji iznos od 120.000,00 EUR-a.

Pozvan očitovati se, a s obzirom da je u podnesku od 4. svibnja 2026. g. te na zadnjem ročištu za glavnu raspravu izjavio kako prigovara nalazu i mišljenju vještakinje Definis u cijelosti, da li predlaže bilo kakav dokaz s obzirom na prigovor takvog sadržaja, pun. tužitelja je na tom istom ročištu odgovorio kako ne predlaže izvođenje daljnjih dokaza jer smatra da ukupni postotak umanjenja životnih aktivnosti treba cijeliti prema procjenama vještaka kliničara.

Prije ocjene visine štete koja još pripada tužitelju ovaj sud treba napomenuti da je drugostupanjski sud ocijenio visinu neimovinske štete koja pripada tužitelju za sve kvalifikatorne okolnosti (za pretrpljene fizičke bolove, duševne bolove radi pretrpljenog straha i naruženosti te za umanjenje životnih aktivnosti od 50%) te procijenio da tužitelju pripada pravična novčana naknada u ukupnom iznosu od 300.000,00 kn od čega na smanjenje životne aktivnosti kao kvalifikatornu okolnost iznos od 220.000,00 kn. Uzimajući u obzir da je tuženik tužitelju već isplatio iznos od 161.000,00 kn tužbeni zahtjev prihvaćen je za iznos od 139.000,00 kn uključujući i pripadajuće zatezne kamate, u kojem dijelu je potvrđena prvostupanjska presuda.

Takav postupak (odvajanja ukupnog iznosa naknade neimovinske štete po kvalifikatornim okolnostima) ovaj sud nije u prilici komentirati, ali posljedica takvog postupka potpuno je jasna: u nastavku ovog obrazloženja nema mjesta interpretaciji bilo kakvog dijela nalaza i mišljenja sudskih vještaka iz ovog predmeta koji se tiču pretrpljenih bolova, straha te postojanja naruženosti, jer je o tim kvalifikatornim okolnostima odluku donio drugostupanjski sud.

Što se tiče koncepcije neimovinske štete, potrebno je ponoviti da je u primjeni objektivna koncepcija štete jer je prema odredbi čl. 1046. ZOO-a šteta povreda prava osobnosti čime je utvrđen pojam neimovinske štete. To znači da šteta nastaje samom povredom nekog prava osobnosti, a posljedice takve povrede koje se očituju u fizičkoj i/ili duševnoj boli, predstavljaju kvalifikatorne okolnosti koje utječu na visinu pravične novčane naknade, a u skladu s odredbom čl. 1100. ZOO-a.

Zaštićena prava osobnosti samo su primjerice nabrojana u odredbi čl. 19. st. 2. ZOO-a gdje se spominje pravo na život, tjelesno i duševno zdravlje, ugled, čast, dostojanstvo, ime, privatnost osobnog i obiteljskog života, slobodu i dr.

Dalje je potrebno ponoviti nalaze i mišljenja vještaka medicinske struke koja su provedena prije ukidnog rješenja, ali samo u dijelovima procjene umanjenja životnih aktivnosti tužitelja.

Prema riječima vještakinje dr. Danči Tripalo tužitelj je na Kliniku za kirurgiju KBC Split, Jedinicu intenzivnog liječenja primljen 13. listopada 2012. g. s dijagnozama: udarac u glavu u predjelu oba oka s ogrebotinama, prijelom jagodične desne kosti, udarac u predjelu čelone i tjemene kosti lijevo, krvarenje u mozgu minimalno, ogrebotine u predjelu desne šake, prijelom desne potkoljenice u desnom nožnom zglobu i razderotine u predjelu tijela i ekstremiteta, a posebno desne

potkoljenice. U domeni ortopedije da je samo prijelom u području desnog nožnog zgloba koji je liječen konzervativno, a budući da se za vrijeme tužiteljevog ležanja u bolnici o tom prijelomu vodilo mnogo manje brige nego o njegovim drugim ozljedama. Taj prijelom imobiliziran je longetom potkoljenično te je tek kasnije na kontrolama (2. studenog 2012. g.) na RTG nalazu desnog koljena uočen i prijelom donjeg dijela desne natkoljenice i gornjeg dijela desne potkoljenice s urednim položajem fragmenata: radilo se o manjim prijelomima u području koljena koji su se na dan traume previdjeli. Stoga je tužitelju preporučeno razgibavanje koljena te je korigirana imobilizacija desne potkoljenice. Na RTG snimci 14. studenog 2012. g. uočeni su znakovi urednog zaraštavanja ali je klinički uočena i ograničena ekstenzija desnog koljena. Mjesec i pol dana nakon traume tužitelju je skinuta imobilizacija s potkoljenice, preporučeno postupno oslanjanje na nogu uz štake te je upućen na fizikalnu terapiju. Na kontroli od 20. prosinca 2012. g. još uvijek je ograničena ekstenzija koljena za 10° te je tužitelj i dalje upućen na fizikalnu terapiju. U nalazu od 30. siječnja 2013. g. traumatolog je opisao ograničene bolne kretnje desnog koljena i gležnja uz umanjenu mišićnu masu i otežan hod na prstima i peti uz preporuku daljnje fizikalne terapije. Vještakinja je u nalazima primijetila da je tužitelj nakon sporne zadobio još jednu prometnu nezgodu koja, međutim, da nije pogoršala ozljede iz spornog štetnog događaja.

S obzirom da u zdravstvenom kartonu tužitelja vještakinja nije pronašla ranijih ozljeda zaključila je da su navedene ozljede dovele do umanjjenja životnih aktivnosti tužitelja u postotku od 5% za svaki zglob na kojem je bio prijelom. Kako je riječ o posljedicama na istom, desnom ekstremitetu da se umanjjenje životnih aktivnosti preklapa pa ukupno iznosi 7,5% što je objasnila time što će tužitelj sve teže tjelesne napore u kojima koristi desnu nogu, napore kod čučnja, podizanja iz čučnja te kod svih radova u prisilnom položaju ulagati napore u ovom postotku, a isto tako i kod penjanja i spuštanja stepenicama, dužeg hodanja i trčanja, klečanja i slično.

Nakon što je dr. Danči Tripalo iznijela nalaz i mišljenje tužitelj je obavio kod ove sudske vještakinje i klinički pregled radi čega je vještakinja na ročištu od 9. studenog 2016. g. korigirala svoj nalaz i mišljenje u usmenoj dopuni navodeći da je prilikom kliničkog pregleda imala uvid i u RTG snimke te je utvrdila da su kod tužitelja kretnje u desnom nožnom zglobo ograničene za 1/3, da tužitelj hoda u vanjskoj rotaciji desne noge te je vidjela i ožiljke s prednje strane koljena i duž desne potkoljenice. Stoga je navela da je potrebno promijeniti iskazano umanjjenje životnih aktivnosti tako da bi umanjjenje životnih aktivnosti za nožni zglob iznosio 7%, a za koljeno i dalje 5% tako da ukupno umanjjenje životnih aktivnosti iznosi 9,5%.

Vještak maksilofacijalne kirurgije pregledao je medicinsku dokumentaciju vezanu za ozljede tužitelja koje su postojale iz kruga njegove specijalnosti te je nakon kliničkog pregleda tužitelja naveo da je kod tužitelja prisutno umanjjenje životnih aktivnosti u visini od 5%, a radi trajnog oštećenja infraorbitalnog živca s desne strane koje ima za posljedicu utrnutost navedenih regija, a sam živac da je ozlijeđen zbog frakture desne jagodične kosti. Zbog postojanja ove utrnutosti tužitelj da će morati ulagati dodatne napore u svakodnevnom životu i to tijekom hranjenja zbog nehotičnih ugriza prilikom žvakanja, ali primjerice i kod brijanja i umivanja radi neosjetljivosti tog dijela lica.

Nakon što je tužitelj u podnesku od 4. svibnja 2016. g. iznio primjedbe na nalaz i mišljenje vještaka maksilofacijalne kirurgije, navodeći da su povrede tužitelja iz domene ovog vještaka bile tako opsežne i ozbiljne da je procjena postojanja umanjene životne aktivnosti zaista preniska, vještak je na ročištu od 6. rujna 2016. g, uvažavajući mladu dob u kojoj je ozlijeđen tužitelj, korigirao svoju procjenu navodeći da je ukupno umanjeno životnih aktivnosti kod tužitelja radi ozljeda iz njegove specijalnosti u iznosu od 10%.

Svoj nalaz i mišljenje iznio je i vještak neurolog i psihijatar dr. Petar Reić koji se u prvom usmenom nalazu i mišljenju izjasnio o ozljedama koje je tužitelj zadobio u štetnom događaju, a koje se odnose na živčani sustav. Tako je naveo da je tužitelju na CT-u glave od 13. listopada 2012. g. utvrđeno da postoje lijevo frontalno i parijatalno u mozgu točkasta krvarenja, a u desnom oktipitalnom rogu postoji manja kolekcija krvi, a tužitelj da je iz bolnice otpušten s dijagnozama: kontuzija glave i kontuzija mozga, pored drugih ozljeda. Na trećem CT-u mozga (drugi kontrolni bio je nepromijenjen) nalaz je bio uredan uz postojanje blago proširene postranične komore. Tužiteljev otac je prilikom pregleda kod neurokirurga 24. siječnja 2013. g. naveo kako je tužitelj imao i jedan epileptički napadaj pa mu je propisan lijek za liječenje epilepsije (trileptal). Vještak je smatrao da je konačni nalaz i mišljenje moguće dati tek nakon dodatne medicinske obrade i to: psihološkog testiranja, kontrolnog EEG-a, kontrolnog EMNG-a i kontrolnog pregleda psihijatra.

Nakon što je tužitelj obavio tražene dopunske pretrage vještak Reić je na ročištu od 9. studenog 2016. g. iznio konačni nalaz i mišljenje te je prije svega istaknuo što je zabilježeno u nalazima pretraga koje je zatražio:

-psihološko testiranje izvršeno je 27. kolovoza 2015. g. te su zabilježeni značajni deficiti u kognitivnom funkcioniranju-indikatori psihoorganske deterioracije kognitivnih funkcija posttraumatske etiologije, smetnje pažnje i koncentracije i simptomi kronificiranog PTSP-a te je zaključeno da se radi o umanjenom socijalnom funkcioniranju i radnoj učinkovitosti,

-EEG u pogoršanju,

-na pregledu kod psihijatra 11. rujna 2015. g. u nalazu se navodi da kod tužitelja dominiraju smetnje iz psihoorganskog sindroma težeg stupnja uz dijagnozu: PTSP.

-EMNG od 7. kolovoza 2015. g. u nalazu je zaključeno da postoji pareza peronealnog živca desno, lezija brahijalnog pleksusa desno, radikulopatija 6. i 7. vratnog korijena, lezija medijanusa lijevo te da je riječ o kroničnom tj. definitivnom stanju.

Osim interpretacije nalaza vještak je naveo da je osobno izvršio neurološki pregled tužitelja te se uvjerio da tužitelj ima tzv. parestezije (trnjenje) uzduž obje ruke više desno, da nema snage u desnoj ruci osobito u desnoj šaci, da se refleksi na rukama teže izazivaju, da je stisak desne šake bitno oslabljen, dok je lijevo uredan, da je oslabljeno približavanje palca ruke na desnoj šaci (opozicija palca), da je fleksija u laktu desno oslabljena, da je osjet oslabljen na trećem i četvrtom prstu desno na šaci s gornje i donje strane, da pri stajanju desno stopalo skreće prema

vani, da je u hodu stopalo stalno u položaju prema vani, da tužitelj ne može hodati na prstima i peti desno, da ne može trčati, da je patilarni refleks desno oslabljen odnosno ugašen, da su moždani živci bez jasnih ispada, a pokreti glave i vrata mogući u punom opsegu.

U pogledu smanjenja životnih aktivnosti vještak se izjasnio da u tužitelja dominira psihoorganski sindrom i to lakog stupnja te je procijenio da je smanjenje životne aktivnosti s te osnove 40%, s tim da su u taj postotak uključene i posljedice PTSP-a koje da su daleko minornije od posljedica psihoorganskog sindroma. Osim toga, zbog pareze desnog brahijalnog plexusa postoji smanjenje životne aktivnosti u iznosu od 12%, a zbog pareze desnog peronealnog živca smanjenje životnih aktivnosti od 10%. Konačno da u tužitelja postoji mogućnost da boluje od posttraumatske epilepsije te je ponovio utvrđenje iz nalaza neurokirurga od 24. siječnja 2013. g. Osim toga, za mogućnost posttraumatske epilepsije da govori i činjenica da je tužitelj prilikom ozljede glave imao znakove kontuzije mozga te da je u dva navrata EEG izrazito disritmičan i usporen obostrano temporofrontalno, a kontrolni EEG od 7. kolovoza 2015. g. da je u pogoršanju u odnosu na prethodni. Stoga da postoji realna mogućnost da tužitelj ubuduće, možda i poslije više godina, doživi epileptičke napadaje pa je zbog takve mogućnosti procijenio dodatno smanjenje životnih aktivnosti u iznosu od 5%.

Stoga da je ukupno smanjenje životne aktivnosti u tužitelja iz područja neurologije i psihijatrije 67%.

Radi procijenjenog umanjenja životnih aktivnosti tužitelj da će:

-u pogledu slabosti desnog brahijalnog plexusa imati smanjenje snage desne šake odnosno poteškoće u slučajevima kada mora izvršiti neku radnju koja zahtjeva potpunu snagu te šake. Dodao je da tužitelj zbog ovih poteškoća nije bio u stanju obavljati praktični dio nastave za vodoinstalatera u obrtničkoj školi pa je morao napustiti taj smjer. U drugoj odabranoj trgovačkoj školi tužitelj da isto nije mogao zadovoljiti jer nije mogao podignuti teret,

-u pogledu posljedica peronealnog živca imati poteškoća pri dužem hoda, pri trčanju, penjanju uz stepenice i spuštanju niz stepenice i slično. Dodao je da je tužitelj prije nezgode igrao nogomet, a da to nakon nezgode više nije u stanju jer ne može trčati,

-u pogledu posljedica vezanih uz psihoorganski sindrom imati poteškoće u području mnestičkih funkcija: sjećanja i zapamćivanja što da otežava učenje i svakodnevne intelektualne funkcije te smetnje pamćenja i koncentracije.

U odnosu na procijenjeni invaliditet od strane dr. Tripalo vezan uz posljedice ozljede zglobova i koljena desne noge te vlastitu procjenu radi ozljede peronealnog živca desno procijenio je, u dogovoru s vještakinjom ortopedske struke, da se procijenjeni invaliditeti trebaju međusobno uskladiti i da je ukupno procjeni invaliditet radi ozljede desne noge u visini od 15%. To znači da je ukupno umanjenje životnih aktivnosti s ortopedske, neurološke i psihijatrijske strane u visini od 72%, a ovom se postotku, po mišljenju vještaka neurologa i ortopeda, umanjenje procijenjeno po vještaku maksilofacijalne kirurgije treba pribrojiti.

U odnosu na nalaz i mišljenje vještaka Reića tuženik je iznio niz primjedbi, a prvenstveno vezano za procijenjenu visinu umanjavanja životnih aktivnosti, posebno iz razloga što tužitelju nije dijagnosticirana posttraumatska epilepsija, a vještak je na račun te posljedice procijenio postojanje invaliditeta tužitelja, te s obzirom na objedinjavanje postotaka smanjenja životnih aktivnosti od strane liječnika više specijalnosti, što, po mišljenju tuženika, nije mogao izvršiti vještak neurolog (i psihijatar) sam, već da je sud to trebao povjeriti vještaku sudske medicine. U podnesku od 23. prosinca 2013. g. tuženik je ukazao na novu okolnost (koja u stvari nije nova jer je već vještakinja Danči Tripalo u svom prvom nalazu i mišljenju navela da je tužitelj nakon sporne prometne nezgode imao još jednu prometnu nezgodu koja, međutim, da nije pogoršala ozljede iz spornog štetnog događaja): da je tužitelj nakon nezgode od 13. listopada 2012. g. doživio još jednu prometnu nezgodu 12. rujna 2013. g. s gotovo identičnim podudarajućim ozljedama, o čemu da vještaci nisu imali saznanja pa da je, posebno vještak Reić, u svom nalazu i mišljenju opisivao i posljedice ozljeda iz druge prometne nezgode.

Tužitelj je, odgovarajući na primjedbe tuženika, u podnesku od 10. veljače 2017. g. naveo da su povrede koje je tužitelj zadobio u drugoj prometnoj nezgodi potpuno različite od povreda iz sporne prometne nezgode te da su svi vještaci, uočivši da je riječ o različitim povredama, nalaz i mišljenje iznijeli samo vezano za povrede koje je tužitelj zadobio u nezgodi od 13. listopada 2012. g. Što se tiče objedinjavanja postotaka umanjavanja životnih aktivnosti tužitelj je predložio pozivanje svih vještaka radi zajedničkog izjašnjavanja oko procjene ukupnog umanjavanja životnih aktivnosti isključivo iz razloga što su objedinjavanje izvršili zajednički vještaci Reić i Tripalo, u čemu da nije sudjelovao vještak Ferandin.

U odnosu na primjedbe tuženika na nalaz i mišljenje sudskog vještaka dr. Reića sud je na ročištu od 12. travnja 2017. g., uz primjenu odredbe čl. 261. st. 2. ZPP-a, smatrajući da je riječ nedostacima u nalazu i mišljenju na koja ukazuje jedna od stranaka u postupku koji se mogu otkloniti ponovnim saslušanjem vještaka, obnovio vještačenje s istim vještakom.

Vještak Reić je u dopuni nalaza i mišljenja naveo da je točno je da je tužitelj imao dvije nezgode ali da se u svom ranijem nalazu i mišljenju izjasnio isključivo o posljedicama prve prometne nezgode, a sve na osnovi medicinske dokumentacije. Suprotno navodima tuženika, naveo je da su ozljede: lezija i pareza brahijalnog pleksusa desno i radikulopatija živca u području desnog gornjeg ekstremiteta posljedice prve prometne nezgode, da je posljedica nemogućnosti podizanja tužitelja na prste noge odnosno stopala nastala radi pareze odnosno slabosti desnog peronealnog živca čija je funkcija podizanje stopala, a ne radi prijeloma četvrtog prsta desnog stopala, koju je ozljedu zadobio u drugoj prometnoj nezgodi. U odnosu na pitanje tuženika kako je moguće da tužitelj upravlja motociklom i automobilom nakon nezgode naveo je da je činjenica da se tužitelj ponovno upuštao u upravljanje motociklom pa i automobilom samo dokaz njegove psihičke promijenjenosti u smislu psihoorganskog sindroma jer tužitelj nije u stanju procijeniti opasnosti, nekritičan je pa se zato i upušta u navedene radnje. Što se tiče postojanja mogućnosti da tužitelj ubuduće i dalje ima epileptičke napadaje posttraumatske etiologije, ponovio je temeljem čega je donio takvu pretpostavku, što je sud u cijelosti prihvatio jer je riječ o tumačenju nalaza neurokirurga i EEG pretrage.

U odnosu primjedbu tuženika vezanu za nepravilnost objedinjavanja postotaka umanjenja životnih aktivnosti kod tužitelja kao posljedica sporne prometne nezgode sud je na ročištu od 31. svibnja 2017. g. obnovio vještačenje s vještacima dr. Reićem, dr. Tripalo i dr. Ferandinom koji su se usuglasili na način da su vještaci ortoped i neurolog (i psihijatar) ponovili da je iz sfere njihovih specijalnosti ukupno umanjenje životnih aktivnosti kod tužitelja 72%, a vještak maksilofacijalne kirurgije složio se da se tom postotku ima pribrojiti stupanj umanjenja koji je on procijenio, tako da ukupno stupanj umanjenja životnih aktivnosti kod tužitelja iznosi 82%.

S obzirom da je tuženik u podnesku od 28. travnja 2017. g. ustrajao u svim primjedbama koje je imao na nalaz i mišljenje dr. Reića i nakon što je sud proveo dokaz obnovom vještačenje s istim vještakom, sud je na ročištu od 31. svibnja 2017. g. odlučio provesti dokaz iz odredbe čl. 261. st. 3. ZPP-a odnosno zatražiti mišljenje drugog vještaka te je odredio taj dokaz provesti po vještaku neuropsihijatru dr. Ivanu Urlića.

Na ročištu od 26. rujna 2017. g. određeni sudski vještak dr. Urlić predložio je da tužitelj obavi psihologijsku obradu prije nego iznese nalaz i mišljenje jer je smatrao da je kod tužitelja u međuvremenu nastupila deterioracija psihičkog funkcioniranja što da je, s obzirom na opsežna moždana oštećenja i prognozu, bilo vjerojatno.

U pisanom nalazu i mišljenju vještak je nabrojio svu medicinsku dokumentaciju te rezultate cjelokupnog postupka provedenog do trenutka izrade nalaza i mišljenja te je interpretirao i razgovor s tužiteljem u kojem je tužitelj prepričao okolnosti nastanka prve i druge prometne nezgode te posljedice koje je subjektivno osjećao. U svom zaključku vještak je naveo da se u spisu nalazi brojna medicinska dokumentacija koju je odvojio vezano za posljedice prve i druge prometne nezgode. Nadalje, da psihologijska obrada od 27. ožujka 2013. g. odnosno pet i pol mjeseci nakon prve nezgode ukazuje na oštećenja psihičkog funkcioniranja psihoorganskog karaktera nakon teške kranio-cerebralne ozljede. Psihički status da detaljno ukazuje na sve simptome koji su uzročno-posljedično povezani s prometnom nezgodom iz 2012. g. Prema mišljenju vještaka stanje kod tužitelja je trajno i vidljiva je tendencija pogoršanja uz visoki rizik za pojavu ponovnih epileptičkih manifestacija. Što se tiče prethodno procijenjenog postotka oštećenja vezanog za neurološke i psihoorganske promjene s tim se postotkom u cijelosti složio.

Vještak je procijenio da će tužitelja strah blagog intenziteta (procjena ostalog pretrpljenog straha je izostavljena u ovom obrazloženju) tužitelja praktički pratiti trajno jer su u to uključena stanja tjeskobe, razdražljivosti, psihomotorne napetosti, uznemirenosti, nesanice te simptomi iz kruga PTSP-a koji se javljaju u vidu flashback epizoda i košmarnih snova vezanih uz traumu i posljedice. Stoga da će se kod tužitelja poteškoće u vidu strahova blagog intenziteta javljati i u buduću jer je tužitelj trajno frustriran deterioracijom kognitivnih funkcija, pažnje i zapamćivanja pa se postavlja pitanje hoće li uopće moći završiti obrazovanje i biti sposoban za prihvaćanje i izvršavanje bilo kakvih, pa i najjednostavnijih, radnih zadataka. Stoga je završno ocijenio da postoji oštećenje prava osobnosti u visini od 90%.

U podnesku od 2. veljače 2018. g. tuženik je iznio brojne primjedbe na pisani nalaz i mišljenje dr. Urlića, pa je sud, primjenom odredbe čl. 261. st. 2. ZPP-a, još

jednom obnovio vještačenje s istim vještakom koji je na ročištu od 9. svibnja 2018. g. objasnio da se u cijelosti slaže s procjenom dr. Reića o postojanju psihoorganskog sindroma kod tužitelja u lakom stupnju radi čega je kod tužitelja prisutno smanjenje životnih aktivnosti od 40% dodavši da oštećenje prava osobnosti tužitelja ocjenjuje kao tešku povredu zbog razvoja psihoorganskog sindroma u smislu posttraumatske encefalopatije, s tim da smatra da se radi o teškom obliku. Pojasnio je da je nakon razgovora s tužiteljem, s kojim je komunikacija uvelike otežana, zaključio da je riječ o osobi koja je zapravo stala u razvoju u odnosu na svoje zdrave vršnjake, koja je onemogućena u daljnjem napredovanju kao osoba i koja u svakodnevnom životu ne može uopće funkcionirati bez pomoći drugih osoba. U kontekstu postavljenog pitanja o tome kako je moguće da je tužitelj nakon prometne nezgode položio vozački ispit vještak je naveo kako je iz ponašanja tužitelja nakon prve prometne nezgode odnosno ponovnog upuštanja u vožnju motociklom zaključio da se tužitelj ponašao potpuno nekritički odnosno da nije mogao realistički procijeniti svoje aktualne mogućnosti što potvrđuje da je imao ozbiljno oštećenje mozga s teškim posljedicama u prvoj prometnoj nezgodi. Vezano za dijagnozu posttraumatske encefalopatije naveo je da je tužitelj u prvoj nezgodi pretrpio kontuziju mozga, dakle, nagnječenje s krvarenjem u moždane komore iz čega proizlaze oštećenja određenih funkcija mozga, dok se kod druge nezgode radilo o funkcionalnom oštećenju mozga tj. potresu mozga ali nije utvrđeno da bi se radilo o novoj kontuziji tj. oštećenju mozga kao organa nego samo o funkciji u smislu potresa mozga. Funkcionalne smetnje da se mogu reparirati dok oštećenje mozga kao organa ostaje trajno. Kao ilustraciju razlika između oštećenja u prvoj i u drugoj prometnoj nesreći napomenuo je da je tužitelj vezano za prvu prometnu nesreću imao retrogradnu i anterogradnu amneziju, što znači da se nije sjećao ne samo perioda prije nastanka nesreće nego i nakon što je bio hospitaliziran, za razliku od situacije poslije druge prometne nesreće kada je imao poteškoće iz kruga potresa mozga koje su se vrlo brzo reparirale te se mogao sjetiti što se događalo neposredno u toku prometne nesreće.

Prema mišljenju suda iz ranije, djelomično ukinute odluke, ovom dopunom nalaza i mišljenja vještak je na razumljiv i stručan način objasnio o kakvim se posljedicama kod tužitelja radi, a gledano s neuropsihijatrijske specijalnosti, jasno je ocijenio u kojem stupnju je kod tužitelja došlo do promjena kod njegovog svakodnevnog funkcioniranja i aktivnosti pa je sud smatrao da su ranije provedena vještačenja, a posebno nalaz i mišljenje vještaka Reića, s kojim se vještak Urlić u cijelosti složio, jasna i neproturječna te ocrtavaju ukupnost posljedica i današnje stanje tužitelja.

Prema odredbi čl. 1100. ZOO-a u slučaju povrede prava osobnosti sud će, ako nađe da to težina povrede i okolnosti slučaja opravdavaju, dosuditi pravičnu novčanu naknadu, nezavisno od naknade imovinske štete, a i kad nje nema. Pri odlučivanju o visini pravične novčane naknade sud u konkretnom slučaju mora voditi računa o jačini i trajanju povredom izazvanih duševnih boli radi umanjenja životnih aktivnosti tužitelja, cilju kojem služi ta naknada, ali i o tome da se njom ne pogoduje težnjama koje nisu spojive s njezinom naravi i društvenom svrhom.

Prilikom odlučivanja o visini preostalog dijela pravične novčane naknade koja pripada tužitelju sud je vodio računa o tome da je tužitelj stradao u dobi od 16 godina kao vozač motocikla u nezgodi u kojoj je oboren nailaskom vozila iz suprotnog smjera koji mu je oduzeo prednost prolaska i zadržavanja smjera

kretanja, da je tužitelj u ovoj nezgodi zadobio brojne teške ozljede: kontuziju glave, kontuziju-nagnječenje mozga, udarac u glavu u predjelu oba oka s ogrebotinama, prijelom jagodične desne kosti, frakturu očne šupljine desno, udarac u predjelu čeone i tjemene kosti lijevo, krvarenje u mozgu minimalno, ogrebotine u predjelu desne šake, prijelom desne potkoljenice u desnom nožnom zglobu i razderotine u predjelu tijela i ekstremiteta, da je nakon transportiranja na Hitni kirurški prijem KBC Split gdje je doveden bez svijesti, intubiran te je započeta strojna ventilacija, odakle je prebačen na JIL gdje je bio bez svijesti još četiri dana, da je nakon bolničkog liječenja koje je trajalo do 24. listopada 2012. g. tužitelj otpušten na kućnu njegu, da je i nakon siječnja 2013. g. morao provoditi fizikalnu terapiju kao i brojne pretrage i kontrole kod specijalista, što je sve bilo neugodno i tegobno, da je radi prijeloma u području desnog nožnog zgloba i koljena nosio imobilizaciju longetom koja je odstranjena mjesec i pol dana nakon traume, da su nakon nezgode tužitelju ostale trajne posljedice radi kojih mu je umanjena životna aktivnost, od kojih je prije svega potrebno izdvojiti psihičke posljedice ozljede nagnječenja mozga jer su vještaci angažirani u ovom postupku kod tužitelja uočili i istaknuli posebno značajne deficite u kognitivnom funkcioniranju odnosno oštećenja psihičkog funkcioniranja psihoorganskog karaktera, smetnje pažnje i koncentracije, simptome kronificiranog PTSP-a što svjedoči o umanjenom socijalnom funkcioniranju i radnoj učinkovitosti, da su tužitelju radi prijeloma kretanje u desnom nožnom zglobu ograničene radi čega neće bez ulaganja dodatnih napora izvršavati poslove i radnje u kojima koristi desnu nogu, imat će napore kod čučnja, podizanja iz čučnja te kod svih radova u prisilnom položaju, kod penjanja i spuštanja stepenicama, dužeg hodanja i trčanja, klečanja i slično, da će radi ozljeda živaca imati smanjenje snage desne šake odnosno poteškoće u slučajevima kada mora izvršiti neku radnju koja zahtjeva potpunu snagu te poteškoće pri dužem hodanju, pri trčanju, s tim da tužitelj više uopće ne može trčati, penjanju uz stepenice i spuštanju niz stepenice, da radi trajnog oštećenja infraorbitalnog živca s desne strane tužitelj ima za posljedicu utrnulost navedenih regija, zbog čega će morati ulagati dodatne napore u svakodnevnom životu i to tijekom hranjenja zbog nehotičnih ugriza prilikom žvakanja, ali i kod brijanja, umivanja radi neosjetljivosti tog dijela lica, što ga sve čini invalidom.

Što se tiče objedinjavanja umanjenja životnih aktivnosti koje je izvršila vještakinja sudske medicine dr. Definis, ovaj sud je prihvatio u cijelosti nalaz i mišljenje ove vještakinje jer je smatrao stručnim, objektivnim i dobro obrazloženim. Sud je prilikom ocjene ukupnog umanjenja životnih aktivnosti tužitelja vodio računa o poteškoćama s kojima će se tužitelj morati suočavati do kraja života i o tome u čemu će sve biti onemogućen i spriječen i što mu je od životnih aktivnosti nedostupno ili jako otežano za provesti i koje će napore morat ulagati u daljnjem funkcioniranju, ali je trebalo voditi računa i o tome da je tužitelj osoba koja može, iako to nije preporučljivo, samostalno upravljati vozilima, kretati se i komunicirati, da je tužitelj 2018. g. pristupio polaganju i položio vozački ispit za B kategoriju pa da zaista njegov ukupno procijenjeni invaliditet ne može biti 82% za što se u zadnjem podnesku i na zadnjem ročištu zalagao njegov punomoćnik, jer tužitelj nema gubitak funkcije odnosno bitna ograničenja kretanja, nije vezan za bilo kakvo pomagalo u kretanju i nema toliko drastične promjene u ponašanju radi kojih ima nemogućnošću samostalnog rasuđivanja ili izraženu demenciju, a prvenstveno radi toga što je tužitelj osoba s određenom razinom samostalnosti, a ne osoba ovisna u velikoj mjeri odnosno potpuno o pomoći druge osobe. Sud je uvažio da je tužitelj 2012. g. pretrpio iznimno tešku politraumu koja kombinira neurološka, psihička i ortopedska

oštećenja, da je došlo do trajnih promjena u psihičkim funkcijama i osobnosti, da je pretrpio ozljedu ruke i da ima tzv. viseće stopalo, da će u trajnom obliku trpjeti blagu bol i utrnjenost lica i da radi mogućih epileptičnih napadaja ne bi trajno smio upravljati motornim vozilima, što tužitelj, neselektivno i olako ipak čini.

Tužitelju je, po ocjeni suda, za kvalifikatornu okolnost duševnih boli koje trpi radi umanjena životnih aktivnosti trebalo priznati ukupan iznos od 68.000,00 EUR, a uzimajući u obzir da je došlo do promjene Orijentacijskih kriterija i iznosa za utvrđivanje visine pravične novčane naknade nematerijalne štete VSRH od 29. studenog 2002. g. na način da se prihvaćeni iznosi naznačeni u novčanim jedinicama (kn) povećavaju za 50%.

Kako je drugostupanjski sud priznao tužitelju za ovu kvalifikatornu okolnost pravičnu novčanu naknadu od 220.000,00 kn odnosno 29.199,02 EUR, trebalo je ovom presudom tužitelju dosuditi daljnji iznos od 38.800,98 EUR za ovaj vid neimovinske štete odnosno novčane satisfakcije radi povrede prava osobnosti na duševno zdravlje.

Tužitelj je na zatraženi iznos naknade neimovinske štete zatražio isplatu zatezne kamate koja teče od 21. ožujka 2013. g., a kao dana podnošenja tužbe u ovoj pravnoj stvari.

Prema odredbi čl. 1103. ZOO-a obveza pravične novčane naknade dospijeva danom podnošenja pisanog zahtjeva ili tužbe, osim ako je šteta nastala nakon toga.

Tuženik je u podnesku od 21. svibnja 2018. g. postavio pitanje kad je nastupilo ustaljenje zdravstvenog stanja tužitelja koje je poremećeno radi prve prometne nezgode od 13. listopada 2012. g., a budući da iz provedenih vještačenja proizlazi da tužiteljevo zdravstveno stanje nije bilo ni sanirano ni ustaljeno u vrijeme druge prometne nezgode od 2. rujna 2013. g. Osim toga, tužitelj je po zahtjevu dr. Reića iz 2015. g. radio dodatne pretrage i EMNG nalaz temeljem kojih je taj vještak dao svoj nalaz i mišljenje, što znači da ni u tom trenutku nije bilo ustaljeno njegovo zdravstveno stanje vezano za prvu prometnu nezgodu. Stoga da tužitelj zateznu kamatu neosnovano potražuje počevši od podnošenja tužbe.

Prema stajalištu tuženika, dakle, potrebno je primijeniti drugi dio citirane odredbe čl. 1103. ZOO-a.

Prema stajalištu Vrhovnog suda RH izraženom u presudi broj Rev 1191/09 od 14. srpnja 2015. g. zatezne kamate ne mogu početi teći prije nastanka štete odnosno prije nego što su poznate sve posljedice štetne radnje, odnosno prije nego što su bili poznati svi elementi štete, njezin opseg i osoba odgovorna za štetu (Rev 2023/11 od 31. kolovoza 2016. g.), koji trenutak može biti i izrada nalaza i mišljenja kojim je utvrđen siguran i trajan obujam štete u opsegu i stupnju iz kojeg je tuženik mogao saznati sve okolnosti za utvrđenje naknade koju tužitelj potražuje (Rev 606/16 od 18. listopada 2016. g.).

U postupku nakon djelomičnog ukidanja ranije presude ovog suda utvrđeno je da je liječenje tužitelja završeno 26. lipnja 2014. g. Stoga tužitelju zatezna kamata na ovaj vid štete pripada od 26. lipnja 2014. g., te je u preostalom dijelu, za isplatu

zatezne kamate koja na dosuđeni iznos glavnice teče od 21. ožujka 2013. g. do 26. lipnja 2014. g., tužbeni zahtjev trebalo odbiti kao neosnovan i odlučiti kao u izreci presude. Sud je odbio i zahtjev za isplatu glavnice od 81.199,02 EUR s pripadajućim kamatama iz već iznesenih razloga te je odlučeno kao u izreci presude.

Tužitelju je zatezna kamata priznata temeljem odredbe čl. 29. st. 1. ZOO-a.

Tužitelj je zatražio i isplatu imovinske štete radi troškova koje je snosio za liječenje u visini od 46,45 EUR s pripadajućim kamatama (plaćeno je 350,00 kn), a obzirom da mu je tuženik u mirnom postupku nadoknadio sve troškove koje je imao u vezi s liječenjem osim računa za klinički pregled koji je tužitelj obavio po traženju dr. Reića. Radi se o neurološko-psihijatrijskom pregledu koji je tužitelj obavio nakon prvog nalaza i mišljenja dr. Reića, za koji je izdan račun od 5. listopada 2015. g. i koji se nalazi na listu 92 (i na listovima 111 i 133) spisa.

Tužitelj nije uočio da je presudom ovog suda taj iznos već dosuđen tužitelju i da u tom dijelu presuda nije ukinuta jer nije bila ni pobijana.

Stoga je tužbu u dijelu kojim je zatražena isplata iznosa od 46,45 EUR s pripadajućim kamatama trebalo odbaciti jer se radi o presuđenoj stvari i odlučiti kao u izreci rješenja pod točkom I.

Odluka o troškovima postupka donesena je temeljem odredbe čl. 154. st. 2. ZPP-a jer je uspjeh stranaka u parnici djelomičan. Prema ovoj odredbi ako su stranke djelomično uspjele u parnici, sud će najprije utvrditi postotak u kojemu je svaka od njih uspjela, zatim će od postotka one stranke koja je u većoj mjeri uspjela oduzeti postotak one stranke koja je u manjoj mjeri uspjela, nakon toga će utvrditi iznos pojedinih i iznos ukupnih troškova stranke koja je u većoj mjeri uspjela u parnici koji su bili potrebni za svrhovito vođenje postupka te će toj stranci odmjeriti naknadu dijela takvih ukupnih troškova koji odgovara postotku koji je preostao nakon navedenog obračuna postotaka u kojima su stranke uspjele u parnici. Omjer uspjeha u parnici ocjenjuje se prema konačno postavljenom tužbenom zahtjevu, vodeći računa i o uspjehu dokazivanja u pogledu osnove zahtjeva.

Ocjenjujući uspjeh stranaka vezano za osnovu i visinu zahtjeva sud je ocijenio da je tužitelj uspio u dijelu od 85%, a tuženik u dijelu od 15%. Primjenom citirane odredbe ZPP-a tužitelju je od troška postupka koji će sud utvrditi da su bili potrebni za svrhovito vođenje postupka trebalo odmjeriti naknadu dijela troškova koji odgovara postotku od 70%.

Tužitelju je, tako, valjalo priznati trošak sastava tužbe i podnesaka od 13. svibnja 2013. g. i 4. svibnja 2016. g. i trošak zastupanja na ročištima od 8. srpnja 2013. g., 16. travnja i 3. rujna 2014. g., 11. svibnja 2015. g., 6. rujna i 9. studenog 2016. g., 12. travnja, 31. svibnja i 26. rujna 2017. g. i 9. svibnja 2018. g. po 739 bodova (ukupno 9607 bodova), trošak zastupanja na ročištima od 13. svibnja, 3. listopada i 20. studenog 2013. g., 22. siječnja 2015. g., 10. ožujka, 5. svibnja i 15. prosinca 2016. g., 2. ožujka 2017. g. i 28. veljače 2018. g. po 184,75 bodova (ukupno 1662,75 bodova), trošak sastava podnesaka od 18. rujna 2014. g., 11. veljače 2015. g., 10. veljače 2017. g. i 11. svibnja 2018. g. po 50 bodova (ukupno 200 bodova), trošak zastupanja na ročištu od 24. svibnja 2018. g. i sastava žalbe od

23. srpnja 2018. g. po 369,50 bodova (ukupno 739 bodova), trošak zastupanja na ročištima od 1. ožujka 2022. g. i 5. rujna i 3. prosinca 2024. g. i trošak sastava podneska od 1. prosinca 2024. g. po 138,50 bodova (ukupno 554 boda), trošak sastava podnesaka od 28. kolovoza i 12. rujna 2023. g. i zastupanja na ročištu od 9. siječnja 2025. g. po 554 boda (ukupno 1662 boda), trošak sastava podneska od 4. svibnja 2026. g. od 259,25 bodova i trošak zastupanja na ročištu od 5. svibnja 2026. g. od 518,50 bodova.

Ukupan broj bodova od 15202,50 bilo je potrebno pomnožiti s vrijednošću boda iz Tbr 54. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine broj 138/23). Iznos koji se dobije na opisani način (30.404,00 EUR) trebalo je uvećati za zatraženi PDV te tako dobiti iznos od 38.006,25 EUR koji je trebalo umanjiti s obzirom na ocijenjeni postotak uspjeha tužitelja u sporu i priznati mu 70% ovog iznosa odnosno 26.604,38 EUR. Taj iznos trebalo je povećati za iznose plaćene za troškove vještačenja od strane tužitelja, odnosno za ukupno 1.064,88 EUR, te tako dobiti iznos od 26.669,26 EUR, što predstavlja trošak koji je imao tužitelj vodeći ovaj spor i kako je trebala glasiti odluka o troškovima postupka iz točke II. izreke rješenja.

Tužitelju nije priznat trošak sastava podnesaka od 30. listopada 2014. g., 30. studenog 2016. g., 12. siječnja i 30. svibnja 2017. g., 16. veljače 2018. g. i 9. svibnja 2022. g. kao ni trošak zastupanja na ročištu radi objave i uručenja presude jer ovaj sud smatra da taj trošak nije bio potreban radi vođenja parnice, a prema odredbi čl. 155. st. 1. ZPP-a. Tužitelju nije priznat ni trošak sastava podneska od 10. veljače 2021. g. jer se radi o podnesku tuženika. Tužitelju nije priznat ni popisani trošak sudskih pristojbi jer je tužitelj podnio prijedlog za oslobađanje od plaćanja sudskih pristojbi koji je sud prihvatio.

Na iznos parničnog troška tužitelj je zatražio isplatu zatezne kamate, koja tužitelju, u skladu s odredbom čl. 151. st. 3. ZPP-a, pripada od presuđenja do isplate, kako je i dosuđeno, s tim da je sud odredio i stopu ove kamate.

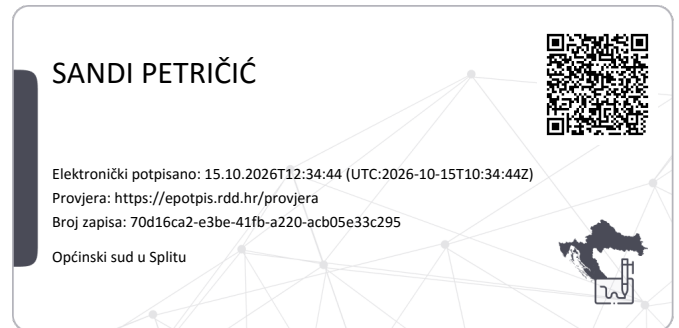
U Splitu, 15. listopada 2026. g.

S U D A C :

SANDI PETRIČIĆ

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU: Protiv ove presude nezadovoljna stranka može podnijeti žalbu u roku od 15 dana od dana prijema pisanog otpravka. Žalba se podnosi nadležnom županijskom sudu, a putem ovog suda.

Stranci koja je pristupila na ročište na kojem se presuda objavljuje i stranci koja je uredno obaviještena o tom ročištu na koje nije pristupila, smatra se da je dostava presude obavljena onog dana kad je održano ročište na kojem se presuda objavljuje. Stranci koja nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje smatra se da je dostava presude obavljena danom zaprimanja pisanog otpravka (čl. 335. st. 7., 8., 9. i 11. ZPP-a).

Broj zapisa: **9-3088e-8c5c0**

Kontrolni broj: **07d4f-20655-2e73a**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Splitu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.